

Иво Станков
Божии дела

1

Бурята бе далеч от края си... Багерите още не бяха достигнали до евентуалните оцелели, когато нови трусове заплашиха да срутят все още държащите се прави противно всички закони на гравитацията сгради. Спасителните работи бяха спрени, но не задълго, защото всяка секунда бе ценна за затрупаните. Журналисти сновяха наоколо, добавяйки жар в и без това нажежената атмосфера, хора разчистваха с голи ръце, донякъде пречейки на оборудваните с техника екипи, които дори 12 часа след първия шок бяха рядкост. Липсата на организация личеше навсякъде – дори онези, които можеха да помогнат не знаеха къде помощта им е най-наложителна... Но работата не стихна цяла нощ, и на следващия ден, и през нощта. Вторичните шокове уплашиха жителите на провинциалното градче, но не и спасителите... Появиха се първите данни за оцелели... Цели семейства стояха край развалините, наблюдавайки работата на спасителните екипи, пробиващи си път надолу с багери, чукове, кирки, пробивна техника или с голи ръце. Специализираните търсачи на оцелели претърсваха сградите през целия ден, но по-често спасителите сами се натъкваха на живи хора сред развалините тук и там... Едни обвиняваха строителите, други правителството, трети виняха самия Аллах за това нещастие, но едно не се променяше – екипите не спираха ден и нощ да копаят, да претърсват, да сондират, да сканират и дори да слушат със свръхчувствителната си апаратура, за да доловят стон, дума, дишане или дори сърцебиене под тоновете бетон...

След шестия ден надеждата угасна у най-големите песимисти, а след като изтече ужасната седмица след събитието всички семейства бяха прежалили своите близки, майките – децата си, младите хора – семействата си, децата – родителите си...

Помощта пристигаше отвсякъде под формата на пари, лекарства, одеала, палатки за хилядите бездомни, храна за гладните... Чистата вода бе проблем номер едно. Северно-атлантическият пакт изпрати веднага в пострадалия район две фрегати и самолетноносач, оборудвани с техника за пречистване на вода. Едва ли някой вярваше, че могат да доставят достатъчно за всички, но можеха поне да опитат...

2

Самолетоносачът „Ентърпрайз“ навлезе в Черно море малко преди изгрев. Носеше оборудване за пречистване на вода, която да улесни поне донякъде проблема с преживяването на оцелелите. На пристана във военновъздушната база слязоха два екипа – медици, санитарии и монтьори по поддръжката на пречиствателните съоръжения и друг, състоящ се от дванадесет мъже и една жена, които не носеха униформи и нищо не подсказваше принадлежността им към армията или някое друго звено, пряко заето с поддръжка или подпомагане на пострадали от природната стихия. Седем часа вторият екип обикаля града – понякога на няколко групи, понякога поотделно, но от всички останали ги отличаваха еднообразните облекла и физиономии и стоманените погледи пред трагедията, която бе на първите страници на вестниците от седмица. Минаваха край погребения, уважени от цял квартал, край семейства, тръгнаха да идентифицират свои загинали близки, край безмилостни булдозери, разкъсващи желязото и бетона, безчувствени към евентуални оцелели – чюдесата бяха отдавна забравени ... но лицата им издаваха само интерес, с който дете разглежда бръмбар през лупа... Хората бяха толкова залисани в своите нерадостни дела, че въобще не ги забелязваха. По улиците нерядко се срещаха хора, спящи на одеала в пощадени от дъжда и стихията градинки, мъже и жени, вървящи по празните улици, говорейки си сами, често безсмислени думи или просто плачейки. Някой ги помоли за вода, но те даже не спряха – „Не говорим езика ви...“ – проблемът бе решен по сталински.

3

На следната сутрин вторият екип, видял и чул достатъчно, се прибра на кораба. Редовите моряци се чудеха кои са тези веселяци със сивите шлифери, но никой не оставаше без работа достатъчно дълго, за да започне да пита прекалено много. Водата все не достигаше, пречистваелните устройства работеха на пълна пара, но не смогваха на огромната нужда от вода,... Ако сега плъзнеха зарази, жертвите вероятно щяха да нараснат десетократно...

– Как сме с времето? – попита ръководителят на екип 2.

– Движим се напред в графика, но предаването на данните ще ни забави, защото дори сателитната чиния в базата е повредена, а не бива да ползваме тази на „Ентърпрайз“, защото целият екипаж ще разбере за мисията...

– Ясно! Продължаваме по плана! Не бъдете недоверие или подозрение! Трябва да свършим всичко до утре и да се приберем с данните!

В 11:10 на „Ентърпрайз“ се качиха четирима мъже, които легитимираха себе си като техници по поддръжката... При екипаж, наброяващ 400 души, постовите не се и стараеха да запомнят всеки.

4

– Изгубихме връзка с екипа в Черно море! – капитанът звучеше по-скоро разочарован, отколкото загрижен. – Какво ли може да се е случило? Даже не ни прехвърлиха необходимите данни! Ако се издънят, Джаксън, ти ще изхвърчиш!

– Те никога не са се издънвали, сър! – Джаксън наблегна на предпоследната дума, за да осъди грубия език на капитана, но също се чувстваше разтревожен. Не очакваше такова развитие на нещата... Това си беше рутинна операция по събиране на данни от местопроизшествието. Лошият късмет ги преследваше през цялото време – от самото начало и до днес... Дали не бяха руснаците; Елцин не си поплюваше много... но едва ли би го направил така, а и те самите провеждаха същите експерименти от години...

5

Седем месеца по-рано, военна база „SpiritWolf“ с първа степен на секретност, някъде в Централна Америка

Предстартовото броене не изнервяше събралите се хора толкова, колкото присъствието на Генерала. Този човек (ако можеше да се нарече така) бе способен да убие бебе с голи ръце, защото е поело първата си глътка въздух в неправилната тоналност... Бе лишен от всякакво чувство за такт, уважение или милост – перфектният военен. За съжаление повечето хора около него бяха учени, възпитавани в традициите на Итън, Оксфорд и други престижни университети – мъже и жени, които имаха чувства както всички останали. Стената между тях бе непреодолима.

Поне стартът мина успешно, спътникът бе в орбита и бе в операциона готовност. Наземният екип приведе уредите в работно състояние. Първият експеримент бе телекинеза, или по-точно въздействие върху предмет от разстояние – в случая от орбита. Бяха избрали произволен автомобил в предградие на голям град, където автомобилните кражби не бяха рядкост. Алибито им бе готово, демонстрацията можеше да започне.

С поредица от команди учените насочиха сателита към въпросната кола чрез наземния екип, насочващ лъча и намиращ се на визуална дистанция от обекта. Камерите следяха всяко раздвижване, колата бе обградена от десетки сензори, наблизно каравана без опознавателни знаци засичаше даже прелитащите насекоми...

Ефектът от експеримента бе неочакван дори за екипа изследователи, наблюдаващи от стотици километри... дори за тези, които бяха изобретили всичко това. Предното стъкло на автомобила се пропука и се счупи почти едновременно с останалите... Лъчът още не беше синхронизиран и концентриран достатъчно, но ефектът бе поразителен. Това, което камерите не уловиха, но бе засечено от останалите сензори бе, че стъклата с подобна дебелина и структура из целия квартал се изпотрошиха със звън на кристални чаши, в които минути по-късно учените щяха да разлеят шампанско и да се поздравят с успеха...

6

– На какво всъщност се дължи този ефект? – загрижеността в гласа на Съветника бе заглушена от чисто любопитство – нещо съвсем нормално за женствената му натура.

– Това е ефект от съвпадението на вътрешната честота на определено вещество с дължината на вибрациите, породени от лъча. Получава се ефект, известен повече като резонанс. Тогава силата на трептенето се усилюва десетократно и в някои случаи е достатъчна, за да наруши целостта на веществото. Затова когато войсково подразделение преминава през мост, командата е „свободно“ до другия край, за да не поражда...

– Знам, знам, не се хабете. И какво можем да счупим по този начин?

– Теоретически всичко, макар да сме още в началото на изследванията! – ученият бе видимо доволен от себе си.

– А страничните ефекти? Какво ще кажете за тях?

– От вибрациите някои хора получиха гадене, главоболие, световъртеж, някои животни също реагираха по свой начин, но щом концентрираме и фокусираме лъча ще можем да убием куче, без да засегнем стопанина наблизко!

– Сигурен ли сте? – Съветникът бе потресен от откриващите се пред него перспективи за напредване в кариерата!

– Абсолютно! Няма да е трудно да го фокусираме... Едва ли ще отнеме и месец-два!

– Професоре, вие ме направихте щастлив! Моля ви, не казвайте на Президента засега, мисля, че не е необходимо!

– Но как, така не може...

– Покрай мирния процес в Косово, Близкия Изток и Ирландия, той едва ли ще иска да продължи мандата на изследванията,... Виждате ли, нашият президент е миролюбив човек...

– Разбрах ви напълно, господине! Ще контактувам само с вас!

– Благодаря ви за разбирането, господин професор! Успех!

7

След три месеца всички изследвания бяха приключили, Професорът докладваше всяка седмица на Съветника, а опитните му мишки нараснаха от 240 на 6.5 милиарда. След още два месеца ракета носител изнесе в орбита „Колос1“ – оборудван със специалната апаратура спътник, прикрит под формата на телевизионен и радио ретранслатор. Моментът приближаваше!

Съветникът си бе осигурил подкрепата на консерваторите, на по-голямата част от европейските лидери ; само Германия и Италия се противяха, а Гърция и Турция пазеха неутралитет. Но скоро всички щяха да разберат, че с него шега не бива, а той щеше да е Генерален Секретар! И по време на кризата в Косово се опъваха, но...

Колкото повече приближаваше денят на демонстрацията, толкова по-изнервен се чувстваше Съветникът. Президентът ставаше все по-труден събеседник и се изплъзваше от контрол – явно Първата дама му даваше греховни напътствия. Нямахте да е лесно да удържи и демократиите, които непрекъснато му дишаха във врата и следяха всяка негова стъпка. Цената бе висока, но залогът си заслужаваше!

8

Датата съвпаднаше с друго събитие, което щеше да засили ефекта от експеримента. В силно религиозен район като избрания това щеше да е в тяхна полза. Щеше да добави сол в раната и да им осигури перфектно алиби. Не беше трудно чрез подходящите хора да се подшушне на местните екстрасенси, гадатели и врачки какво ще се случи и от какво ще е породено... Събитието бе очаквано от стотици милиони хора не само със страх, но и с любопитство – пълното слънчево затъмнение си беше преживяване, което оставаше за цял живот, защото следващото се очакваше след близо век... Но пророци и гадатели твърдяха, че то ще доведе края на света, че ще отвори вратите към ада... Когато разбра какво замисля, Професора го попита дали не се страхува от Божия гняв, защото това не са човешки дела и хората не бива да се месят в Божите!

– Професоре, вие ме изненадвате! Как може да се притеснявате от Господ – та вие сте човек на науката!

– Вярно, но същата тази наука още няма разумно обяснение какво е Бог, нито явно доказателства, че Него Го няма... Възпитан съм в традициите на католицизма и пазя вярата в себе си... И смятам, че не трябва да правите това !

– Вие разработихте това оръжие!

– Това е *оръжие*, а не средство за мъчение! Трябва да се прилага само в случай на война! Вие наистина ли не сте поне малко християнин?

Съветникът се засмя от сърце и отвърна:

– Който не се страхува от Дявола, няма нужда от Господ да го спасява...

9

– Вие гледате горещите новини на BBC Уърлд. Тази нощ в три часа местно време силно земетресение с магнитуд според първоначалните измервания около 6.8 по скалата на Рихтер разтърси централна и северозападна Турция. Имаме сведения за многобройни разрушения и стотици затрупани под развалините. Още се опитваме да установим видео връзка с нашия специален пратеник... – Съветникът спря звука и се обърна към своя събеседник:

– Е, Генерале, операцията протече по план...

– Нашият екип дори бе добавил „специални ефекти“ преди събитието! – усмихна се Генералът.

– Какво имате предвид?

– Кучетата виеха, определени емисии можеха да бъдат засечени в невидимия спектър, други подобни – за да бъде заблудата пълна!

– И какви са първите реакции от Турция? Нали целехме столицата?

– Отдавна исках да ви кажа – това си беше саботаж... някой се интересува от работата ни от самото начало! Но сега, когато всичко е финализирано това няма значение... Посланикът им в ООН изпрати до Президента нота, в която молеше за всякаква помощ...

– А за нас някакви новини?

– Едва ли ще се предадат толкова лесно – земетресения се случват навсякъде и са малко или повече нормални – предполагам, че ще издържат на натиска... А и целия свят ще е солидарен с тях...

– Вярно, няма да е лесно. Но аз ще бъда Генерален секретар ...рано или късно! И дано да е по-скоро... Знаете ли какво, Генерале! Мисля да ударим и Гърция...

10.99

КРАЙ

© 1999 Иво Станков

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/415>]